

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/77/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2518201573
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2518201573.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: Cod SPV 2, s.r.o., Za Humnami 3666/44, Nitra, IČO: 52 017 273, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária AKMB, s.r.o., Štefánikova 9, Nitra, IČO: 52 360 458, proti žalovanej: P. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/XX, F., o zaplatenie 1.543 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 16. júla 2020, č.k. 6C/45/2018-94, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. m e n í tak, že žalobu zamietá.
- II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.543 eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 06.09.2018 do zaplatenia (výrok I.), v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol (výrok II.) a rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že pôvodní žalobcovia 1/ až 10/ sa domáhali žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 22.01.2018 rozhodnutia, ktorým by súd určil žalovanej povinnosť zaplatiť im spolu 9.964 eur s príslušenstvom, z toho žalobkyňa 8/ MUDr. P. Q. sumu 1.543 eur so zákonným úrokom z omeškania od 23.01.2018 titulom náhrady za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti, ktorej sú pôvodní žalobcovia 1/ až 10/ a žalovaná spoluvlastníkmi. Výšku žalovanej náhrady žalobcovia vyvodzovali z ponuky na trhu, kde sa prenájom podobných nehnuteľností pohybuje od 600 eur za kalendárny mesiac. Žalovaným obdobím je obdobie od 22.01.2015 do 22.01.2018. Žalovaná užíva tieto nehnuteľnosti od roku 2008 bez ich súhlasu a dohody. Do nehnuteľností domu s pozemkom sa nasťahovala aj so svojimi deťmi. Užívanie nehnuteľností žalobcami 1/ až 10/ je znemožnené fyzicky, t.j. žalovaná nikoho zo spoluvlastníkov do domu nepustí, nepovolí im vstup do nehnuteľností. Svojvoľne v nehnuteľnostiach bez súhlasu a komunikácie s ostatnými spoluvlastníkmi vykonávala úpravy. Predmetné nehnuteľnosti užíva aj vzhľadom na ich úžitkovú hodnotu a charakter jedného funkčného celku v celom rozsahu a teda nad rozsah, ktorý zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu. Súd prvej inštancie uznesením, č.k. 6C/6/2018-32 zo dňa 23.04.2018 vylúčil konanie žalobcov 2/ až 10/ na samostatné konanie podľa § 166 ods. 2 CSP, pričom žaloba žalobkyne 8/ bola zapísaná pod sp.zn. 6C/45/2018. Dňa 19.09.2019 navrhla žalobkyňa 8/ a spoločnosť Cod SPV 2 s.r.o. zmenu strany sporu na strane žalobcu, keďže na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.8.2019 došlo k 23.08.2019 k postúpeniu pohľadávky uplatňovanej v tomto konaní z pôvodných žalobcov, teda aj pôvodnej žalobkyne 8/ na spoločnosť Cod SPV 2 s.r.o.. Súd uznesením, č.k. 6C/46/2018-53 zo dňa 10.10.2019 pripustil, aby z konania vystúpila žalobkyňa MUDr. P. Q. a aby na jej miesto vstúpil nový žalobca Cod SPV 2 s.r.o.. Pôvodná žalobkyňa MUDr. P. Q. bola spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností v podiele 1/14-

ina. Z aktuálneho výpisu LV č. XXXX bolo zistené, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom sporných nehnuteľností v podiele 10/42. Žalobca poukázal na to, že jeho nárok je preukázaný, pričom z vyjadrení žalovanej je možné vyvodiť záver, že zavádza. Už v roku 2008 si bola vedomá, že nie je výlučnou vlastníčkou spornej nehnuteľnosti, vlastnila polovicu, kontaktovala ostatných spoluvlastníkov s návrhom na odkúpenie, avšak ponúkla nízku sumu. Napriek tomu do predmetnej nehnuteľnosti investovala finančné prostriedky bez súhlasu ostatných spoluvlastníkov. Žalobca si nárokuje nájomné za tri roky, kedy už nehnuteľnosť nebola v dezolátnom stave, teda po jej rekonštrukcii. Žalovaná má nehnuteľnosť celú oplotenú, nie je prístupná zvyšným spoluvlastníkom. Žalovaná so žalobou nesúhlasila, uviedla, že nehnuteľnosť bola prázdna, resp. obývaná bezdomovcami a narkomanmi, nárok žalobcu považuje za nehorázny, za obohatenie na jej úkor v rodinnom dome, ktorý obýva s maloletými deťmi. Keď začala bývať v dome tento bol v dezolátnom stave, postupne ho zrekonštruovala. Hodnota nehnuteľnosti je v súčasnosti nižšia, ako tvrdí žalobca. Pokiaľ by si niekto predmetný dom prenajal v takom stave, v akom sa nachádza, určite by sa výška nájomného nezhodovala s výškou, akú požaduje žalobca. Jedná sa o dvojizbový dom v zlom technickom stave, ktorý má manzardku, ktorú však neobýva. Záhradu kosí celú, využíva ju na relax. Zdôraznila, že polovica domu je neužívateľná. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 123, § 124, § 136 ods. 1, § 137, § 139 ods. 1, 2 OZ. Poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax a rozhodnutia súdov, z ktorých vyplýva aké práva a povinnosti majú spoluvlastníci (rozhodnutie NS SR, sp.zn. 4Cdo 298/2008, sp.zn. 2 Cdo 141/99, rozhodnutie NS ČR, sp.zn. 29 Cdo 1213/1999, sp.zn. 25Cdo 2616/1999). Skonštatoval, že judikatúra súdov vychádza z názoru, že spoluvlastník, ktorému zo spoločnej veci plynú úžitky nad rámec stanovený výškou jeho spoluvlastníckeho podielu, je povinný ostatným spoluvlastníkom poskytnúť za to primeranú náhradu. V konaní nebola sporná otázka v súvislosti s existenciou podielového spoluvlastníctva sporových strán, sporným nebolo ani tvrdenie, že žalovaná užíva sporné nehnuteľnosti sama spolu so svojimi deťmi a nebolo sporné ani to, že medzi podielovými spoluvlastníkmi nebola uzatvorená žiadna dohoda o spôsobe užívania spoločnej veci, prípadne o jej náhrade. Spornou bola otázka súvisiaca s rozsahom užívania spoločných nehnuteľností žalovanou nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu. V čase rozhodujúcom pre posúdenie opodstatnenosti žaloby mal súd výsledkami vykonaného dokazovania preukázané, že pôvodní žalobcovia a žalovaná boli podielovými spoluvlastníkmi a sporné nehnuteľnosti užívala a naďalej užíva výlučne žalovaná. Na podklade predložených inzercí realitných kancelárií na ponuku prenájmu porovnateľných nehnuteľností v danom čase a mieste mal súd preukázanú výšku mesačného nájmu, z čoho potom mohol určiť výšku žalobcom požadovanej náhrady za užívanie sporných nehnuteľností žalovanou. Žalovaná namietala žalobcom predložené ponuky realitných kancelárií, že predložené inzercie sú neadekvátne, avšak nepredložila relevantný a spôsobilý dôkaz, ktorým by tvrdenie žalobcu vyvrátila. Súd mal ďalej preukázané, že žalovaná sporné nehnuteľnosti užíva od roku 2008, čo sama potvrdila. Pokiaľ ide o rozsah užívania predmetných nehnuteľností, táto otázka bola spornou, avšak žalovaná svoje tvrdenia o užívaní len svojej časti spoluvlastníckeho podielu nijakým spôsobom nepreukázala. V danom prípade dôkazné bremeno na preukázanie nedôvodnosti žalovaného nároku zaťažovalo žalovanú, ktorá však nepredložila súdu žiadne relevantné listinné dôkazy preukazujúce, že spoločnú vec užíva len v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu a teda nevyvrátila tvrdenie žalobcu, že užíva spoločné nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Vzhľadom k uvedenému, keď nemal súd hodnoverne preukázané, že žalovaná skutočne užíva iba svoj spoluvlastnícky podiel ako tvrdila, je potrebné konštatovať, že od roku 2008 až doposiaľ, užíva sporné nehnuteľnosti v celom rozsahu, hoci je spoluvlastníčkou iba jednej polovice, pričom k dohode o užívaní nehnuteľnosti medzi spoluvlastníkmi nedošlo. Nebolo preukázané ani to, že by ostatní spoluvlastníci súhlasili s bezplatným užívaním celej nehnuteľnosti žalovanou, a to ani konkludentne. Súd skonštatoval, že žalovaná užívala v žalovanom období aj podiel pôvodných žalobcov, preto im patril nárok na ekvivalentnú peňažnú náhradu, ktorý vyplýva z ust. § 137 ods. 1 OZ. Výška tejto náhrady predstavuje peňažnú čiastku zodpovedajúcu peňažnej čiastke obvykle vynakladanej v danom mieste a v danom čase za užívanie obdobnej veci formou nájmu. Pokiaľ výška nie je predpisom stanovená, určí ju súd podľa svojej úvahy. Súd mal z predložených inzercí realitných kancelárií preukázanú cenu nájmomného v obdobných nehnuteľnostiach za uplatnené obdobie. Keďže sa žalovanej v priebehu konania nepodarilo hodnovernosť inzercí realitných kancelárií spochybníť žiadnym listinným dôkazom, pri určení výšky nároku žalobcu súd vychádzal z ním predložených dôkazov a priznal žalobcovi nárok v sume 1.543 eur. Žalobca si uplatnil nárok na zákonné úroky z omeškania vo výške 5% ročne od 23.01.2018, teda nasledujúci deň po doručení žaloby na súd, do zaplatenia. Súd vychádzal z toho, že ak nedošlo zo strany veriteľa o požiadanie o plnenie, treba za kvalifikované požiadanie považovať doručenie žaloby. Zročenosť pohľadávky teda nastane deň po doručení žaloby žalovanej strane. Žalovaná prevzala žalobu do vlastných rúk dňa 05.09.2018 a teda dňom nasledujúcim 06.09.2018 sa dostala do

omeškania so zaplatením dlhu. Žalobca požadoval úroky odo dňa nasledujúceho po podaní žaloby, s poukazom na uvedené preto súd žalobe v časti úrokov z omeškania vyhovel sčasti a priznal žalobcovi úroky z omeškania v zákonnej výške 5% ročne z dlžnej sumy, avšak od 06.09.2018 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania, teda za obdobie od 23.01.2018 do 06.09.2018 žalobu zamietol. Žalovaná apelovala na súd s prosbou, aby pri rozhodovaní prihliadol na všetky ňou uvedené skutočnosti, ako aj na to, že nemá právne vzdelanie, že si nemohla dovoliť zastupovanie advokátom a že neporušila zákon. Súd tu poukázal na čl. 6 ods. 1, 2 CSP, skonštatoval, že žalovaná nespadá ani do jednej z troch kategórií slabšej strany a taktiež ju nemožno ani zaradiť do kategórie slabšej strany z dôvodu jej zdravotného stavu a sociálneho postavenia. Nejedná sa ani o vec, ktorej povaha si vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu a nejde ani o nerovnovážne postavenie strán sporu. V priebehu prejednávaneho sporu poskytol súd v záujme zachovania princípu rovnosti zbraní obom sporovým stranám rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany. Obom sporovým stranám poskytol pomerne rozsiahly priestor na uplatnenie svojich procesných práv. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podala odvolanie žalovaná, ktorá navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Uviedla, že dom od smrti svojho deda W. U., po ktorom všetci pôvodní žalobcovia dedili, nebol až do roku 2008, kedy ho začala čistiť a upravovať, obývaný, teda bol bezdomovcami a asociálmi, ktorí do domu poznášali smeti a haraburdie. Pozemok nebol oplotený, stála tu chátrajúca garáž, ktorú musela ako nebezpečnú stavbu odstrániť na vlastné náklady, ako aj vyčistiť záhradu od náletových drevín a smetí, ktoré boli na pozemku. Výšku náhrady žalobcovia vyvodzovali z ponuky trhu, za kalendárny mesiac 600 eur, táto čiastka v danom období sa pohybovala za trojizbový dom v prenájme, ktorý bol zariadený a funkčný, a nie za dom, ktorý si musela vypratať na vlastné náklady, vybudovať prípojku plynu, elektriny, vybudovať kúrenie, rozvody a plynový kotol, sociálne zázemie. Dom má tri izby, ale tretia izba nebola využívaná, takže dom sa ani neužíval v celom danom rozsahu. Nebránila pôvodným žalobcom do domu do roku 2008 vstúpiť, nakoľko boli spoluvlastníkmi od roku 2001. Áno, do domu sa nasťahovala, ale len do polovice, ale pri rekonštrukčných prácach a prácach na pozemku nerozlišovala vlastníctvo domu. Vlastnícke právo predstavuje aj určité povinnosti, resp. obmedzenia. Všetky poplatky spojené s užívaním domu, t.j. daň z nehnuteľnosti, komunálne odpady a drobné stavebné odpady uhrádzala v celej výške danej nehnuteľnosti. Ďalej uviedla, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vôbec neprihliadol na to, aké zámery má žalobca, vzhľadom na to, že keď v roku 2019 nehnuteľnosť nadobudol, do dnešného dňa rozpredáva čiastkové podiely bratovi pani L., pani, ktorá zastupovala pôvodných majiteľov, tiež odo dňa nadobudnutia vlastníctva sa jej nikto z nových majiteľov nikdy neozval ohľadne riešenia spoluvlastníckych vzťahov. Preto si myslí, že ide o bytovú, resp. domovú mafiu, ktorej záujmom je prísť k vlastníctvu nehnuteľností nekalým spôsobom. Cena nájmu nehnuteľnosti preukazovaná na súde vo výške 600 eur mesačne je stanovená za zrekonštruovaný a zariadený 3-izbový dom. Považuje za nemorálne, ako aj nehorázne, aby platila 600 eur mesačne, t.j. 300 eur/mesiac, za vlastné vybavenie domu ako aj za prevedené rekonštrukčné práce, ktoré uskutočnila svojpomocne, resp. firmou a navyše dom neužíva v celom svojom rozsahu, nakoľko sa stále musia spraviť ešte rekonštrukčné práce.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdeniami žalovanej uvedenými v odvolaní, má za to, že tieto nie sú vecné a objektívne. Súd mal z výsledkov vykonaného dokazovania nesporne preukázanú tak existenciu podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti medzi žalovanou a bývalými spoluvlastníkmi, ako aj skutočnosť, že žalovaná užíva nehnuteľnosť sama, má tu zriadené svoje obydlie, a teda vzhľadom na charakter a úžitkovú hodnotu spoločnej veci ju užíva v celom rozsahu. Má za to, že žalovaná svoje odvolanie dostatočne neodôvodnila, keďže neuviedla, akým spôsobom neboli splnené procesné podmienky a v čom spočíva porušenie procesných práv žalovanej v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol preto, aby odvolací súd odvolanie odmietol.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), na nariadenom odvolacom pojednávaní po zopakovaní dokazovania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných

rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie nie je v napadnutej časti vecne správny.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 6C/45/2018 je nárok spoluvlastníka za náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi sumu 1.543 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 06.09.2018 do zaplataenia (výrok I.) a v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.).

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

7. Predmetom sporu je nárok žalobcu ako podielového spoluvlastníka na náhradu za to, že žalovaná ako podielová spoluvlastníčka nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu v rozsahu 1/2 užíva sama nehnuteľnosti špecifikované v žalobnom návrhu. Žalovaným obdobím je obdobie od 22.01.2015 do 22.01.2018.

8. V konaní nebola sporná otázka v súvislosti s existenciou podielového spoluvlastníctva sporových strán, ktorú má súd preukázanú z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX. Sporným nebolo ani tvrdenie, že žalovaná užíva sporné nehnuteľnosti sama spolu so svojimi deťmi a napokon nebolo sporné ani to, že medzi podielovými spoluvlastníkmi nebola uzatvorená žiadna dohoda o spôsobe užívania spoločnej veci, prípadne o jej náhrade. Spornou bola otázka súvisiaca s rozsahom užívania spoločných nehnuteľností žalovanou nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu, keďže žalobca tvrdil, že žalovaná užíva predmetné nehnuteľnosti od roku 2008 v celosti, teda nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, čo žalovaná popierala.

9. Súd aplikuje ustanovenia Civilného sporového poriadku v súlade s princípom formálnej pravdy, kde strany sporu sú povinné prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky, pričom v prípade, že strana sporu neunesie dôkazné bremeno, musí znášať nepriaznivé meritórne rozhodnutie (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Obdo 18/2014 zo dňa 29.04.2014 a uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 217/2007 zo dňa 27.07.2009). Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 174/2012 zo dňa 25.07.2013).

10. Predpokladom úspešného domáhania sa relutárnej náhrady je preukázanie uvedených skutočností: a) v rozhodujúcom čase existovalo podielové spoluvlastníctvo k veci, b) dotknutý (neužívajúci) podielový spoluvlastník neužíval vec v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu, c) dôvod neužívania podľa predchádzajúceho písmena nepramení z dohody o bezplatnom užívaní iným spoluvlastníkom, d) iný spoluvlastník užíval vec nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu, ktorý zasahuje do rozsahu podielu dotknutého podielového spoluvlastníka, alternatívne vtedy, ak jeden podielový spoluvlastník bráni druhému spoluvlastníkovi v užívaní, hoci aj vec neužíva nad rozsah svojho podielu.

11. Podielový spoluvlastník, ktorý tvrdí, že iný podielový spoluvlastník realizuje nadužívanie spoločnej veci nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu, je povinný vyčíslit' výšku relutárnej náhrady, konkretizovať, v čom spočíva nadužívanie a uvedené skutočnosti aj preukázať (porov. rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 5Co/206/2018 zo dňa 25.09.2019, rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Co/79/2012 zo dňa 10.04.2013 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Co/137/2017 zo dňa 21.02.2019).

12. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že bolo úlohou žalobcu preukázať, že žalovaná užíva spoločné nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Žalobca predložil spolu so žalobou list vlastníctva (č.l. 9-10), ktorý síce obsahuje informácie o vecných právach k spoločným nehnuteľnostiam, avšak neposkytuje údaje o spôsobe užívania spoločných nehnuteľností. Ďalej žalobca predložil potvrdenie o trvalom pobyte na adrese spoločných nehnuteľností (č.l. 15), avšak uvedený listinný dôkaz informuje o evidenčných údajoch mesta, no nezachytáva reálne údaje o užívaní (rozsahu

užívania) spoločných nehnuteľností. Žalobcom predložené inzeráty (č.l. 11-13) sa týkajú obvyklého nájomného za porovnateľné alebo obdobné nehnuteľnosti. Žalobcovi sa teda podľa názoru odvolacieho súdu nepodarilo preukázať, že žalovaná užívala v rozhodnom období nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, keď uvedené nevyplýva ani z čestných prehlásení pôvodných žalobcov - predchádzajúcich spoluvlastníkov, keď títo sa so žalovanou ani nestretli a podľa ich vyjadrení sa vstupu do nehnuteľnosti v rozhodnom období počas jej užívania žalovanou nedomáhali a táto im vo vstupe nebránila.

13. Naproti tomu žalovaná poskytla vyjadrenie na pojednávaní, i v rámci záverečnej reči, kde zrozumiteľne vysvetlila, že užíva spoločné nehnuteľnosti len v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1/2, keď jednu izbu nechala voľnú. Konkretizovala, že spoločné nehnuteľnosti užíva ona a jej tri maloleté deti, pričom v zmysle predloženej znaleckého posudku (č.l. 90) zostali k dispozícii pivnica pod celým domom a manzardka. Súčasťou spoločných nehnuteľností je aj záhrada, ktorú žalovaná len udržiava.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie nesprávne posúdil, kto nesie dôkazné bremeno preukázania užívania nehnuteľnosti žalovanou nad rozsah spoluvlastníckeho podielu, keď v tejto súvislosti poukazuje i na rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/16/2011 zo dňa 05.12.2012, ako aj uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV.ÚS 114/2013 zo dňa 25.02.2013, v ktorých bola riešená otázka, na kom leží dôkazné bremeno preukázania rozsahu užívania spoločnej nehnuteľnosti, ktorá otázka bola posúdená v súlade s jej posúdením odvolacím súdom.

15. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

16. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

17. O nároku na náhradu trov tohto konania (prvoinštančného i odvolacieho) odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP a § 255 ods. 1 CSP, a v konaní v celom rozsahu úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).